

D ů v o d y:

Odkazuje se na správné důvody nižších stolic s tím podotknutím, že, i když se vezme v úvahu možnost dospěti logickým pochodem (indukcí) k rozšiřujícímu výkladu § 796 obč. zák. tak, že by se uznalo, že lze i mimo případ dědictví (mezi živými) manželé přiznati výživné proti manželce, byť snad i jen nezbytné, nutné (§ 1481 obč. zák.), tedy by to rozhodně nebyl případ žalobcův, neboť § 796 odvolává se na § 759 a odpírá tedy právo, jež zřizuje, manželé ze své viny rozvedenému, a musila by se tedy zkoumati otázka, zda se žalobce neprovinil tak, že by manželka měla důvod k rozvodu (§ 109 obč. zák.), ale toto zkoumání nemohlo by již podle toho, co žalobce sám již v žalobě byl nucen na sebe uvést, dopadnouti v jeho prospěch. Ostatní předpisy, jichž se dovolává (§ 44, 90, 1264), neposkytují však vůbec možnost uvalení vyživovací povinnosti na manželku ve prospěch manžela žádným přípustným způsobem výkladu.

Čís. 9961.

Platil-li ten, kdo jest povinen k plnění opětujičích se dávek (výživného), jen z omylu (vyvolaného početní chybou ve výroku exekučního titulu) splatné částky přes skutečný nárok oprávněného, nemá toto z omylu konané plnění právní povahu skutečnosti, která svým hmotněprávním účinkem způsobila poměrné zrušení nároku oprávněného na opětujičící se dávky za další dobu. Povinný může se tu sice podle § 1431 (1435) obč. zák. domáhati vrácení toho, co omylem přeplatil, nemůže se však důvodně žalobou podle § 35 ex. ř. domáhati, by exekuce na opětujičící se dávky za další dobu byla prohlášena nepřipustnou.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, Rv I 1272/29.)

Proti žalobci byla jeho manželkou vedena exekuce k vydobytí výživného. Tvrdě, že vyživovací splátky přeplatil, domáhal se manžel na manželce, by bylo uznáno právem, že nárok žalované na placení výživného za dobu od 1. dubna 1927 do 30. září 1928 zaplacením zanikl. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Jde jen o otázku, zda žalobcovo plnění na výživné žalované, pokud přesahovalo měsíční příspěvky 182 Kč, lze považovati za skutkové okolnosti, rušící nárok žalované na další výživné, přiřčené jí rozsudkem ze dne 3. dubna 1923. Nelze o tom pochybovati, že se žalobcovo plnění žalované dělo v této době jen z právního důvodu výživného a jen na základě rozsudku ze dne 3. dubna 1923 a že žalovaná jen z tohoto práv-

ního důvodu přijímala žalobcovy příspěvky. Prováděje dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., vychází dovolatel, jako již v odvolání, z předpokladu, že pro konané jím přeplatky na výživném nebylo exekučního titulu a že si žalovaná to, co jí bylo takto zapláceno předem, musí dáti započítati na běžící výživné, dokud částka dovolatelem předem zaplacená nebude vyrovnána pohledávkou proti dovolateli. Tomuto názoru bylo by lze přisvědčiti, kdyby byl dovolatel chtěl přeplatky na výživném předem uspokojiti nárok žalované na určitou dobu budoucí, by se takto pro tuto dobu sprostil své vyživovací povinnosti, a kdyby byla žalovaná tyto přeplatky také přijala k uspokojení svých teprve v budoucnosti splatných nároků. Tomu však tak nebylo, neboť plnění žalobcovo, i pokud přesahovalo příspěvky na výživu přiřčené žalované podle správného znění výroku rozsudku, bylo placením dospělých dávek, t. j. zapravením prisouzené vyživovací pohledávky žalované, záležející v opakujících se dávkách, a žalobce platil na základě exekucí vedených proti němu žalovanou stranou jen omylem, vyvolaným početní chybou ve výroku rozsudku, splatné měsíční částky vyšší, přesahující skutečný nárok žalované. Toto žalobcovo omylem konané plnění nemá právní povahu skutečnosti, jež by svým hmotněprávním účinkem způsobila zrušení nároku žalované na opětuující se dávky vyživovací za dobu od 1. dubna 1927 do 30. září 1928, neboť nárok ten přes ony přeplatky nezánikl zaplacením, jak se dovolatel nesprávně domnívá. Dovolatel může se arci podle § 1431, pokud se týče § 1435 obč. zák. domáhati vrácení toho, co omylem přeplatil, nemůže se však, odvolávaje se na ony přeplatky, důvodně opoziční žalobou podle § 35 ex. ř. domáhati, by exekuce na výživné za zmíněnou dobu byla prohlášena za nepřípustnou.

Čís. 9962.

Z předpisu § 141 (1) poslední věta zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. nelze vyvoditi, že t. zv. cizí lékař, jenž poskytl v naléhavém případě pojištěnci první pomoc, nemá zásadně proti pojištěnci, jenž si objednal jeho lékařskou pomoc, nárok buď vůbec, neb aspoň v míře přesahující sazbu pro úkony pokladničních lékařů, pokud mu tento nárok přísluší podle předpisů občanského zákona.

Pokud nelze míti za to, že došlo mezi t. zv. cizím lékařem a pojištěncem okresní nemocenské pojišťovny ke smluvnímu poměru, opravňujícímu lékaře, by požadoval úplatu za lékařskou pomoc.

(Rozh. ze dne 5. června 1930, Rv I 1368/29.)

Žalovaná, členka okresní nemocenské pojišťovny, přivolala k porodu žalobce, jenž byl sice lékařem okresní nemocenské pojišťovny, avšak nebyl určen pro obvod, v němž žalovaná bydlela. Žalobě lékaře o zaplacení honoráře procesní soud první stolice vyhověl, maje